

Γιώργος Ρούσης

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατέκτησε την κυβερνητική εξουσία υποσχόμενος στον ελληνικό λαό ότι θα εφαρμόσει το ελάχιστο πρόγραμμα που ανακοίνωσε ο πρωθυπουργός στη Θεσσαλονίκη, παραμένοντας στην ευρωζώνη και την Ε.Ε. και ερχόμενος σε έναν αμοιβαία επωφελή για τον ελληνικό λαό και την τρόικα-«θεσμούς» συμβιβασμό.

Η πρόταση του αυτή, παρόλο που βρισκόταν πίσω τόσο από τις ανάγκες του λαού μας όσο και από το ίδιο το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, είχε αυτήν τη μεγάλη ανταπόκριση, με δεδομένη τη λαϊκή βούληση απαλλαγής από τη μέχρι τότε ακολουθούμενη πολιτική και την ανυπαρξία μιας άλλης ριζοσπαστικής, άμεσης εναλλακτικής πρότασης, εκ μέρους της υπόλοιπης Αριστεράς, και κυρίως του ΚΚΕ.

Και όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση, παρά το ότι οπισθοχωρούσε συνεχώς από το ελάχιστο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης (βλέπε συμφωνία στο Eurogroup της 20ής Φεβρουαρίου) και νόθευε την όποια αριστερή χροιά του συνεργαζόμενος με τον Καμμένο, επιλέγοντας για σημαντικές θέσεις όπως εκείνη του Προέδρου της Δημοκρατίας ή του υπουργού Εξωτερικών δηλωμένα μέχρι πρότινος στελέχη των νεοφιλελεύθερων κομμάτων, και στελεχώνοντας τη δημόσια διοίκηση με τέως στελέχη του ΠΑΣΟΚ, συνέχιζε να υποστηρίζεται από μια ευρεία πλειοψηφία.

Ομως, σε καμιά περίπτωση η απόσπαση αυτής της λαϊκής συναίνεσης δεν σηματοδοτεί την ορθότητα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Αντιθέτως, το κύριο αρνητικό αυτής της πολιτικής συνίσταται στο ότι παραπλανά και ταυτόχρονα αδρανοποιεί τον ελληνικό λαό.

Και αυτό συμβαίνει, διότι η λογική που διέπει αυτή την πολιτική είναι σε τελευταία ανάλυση ίδια με εκείνη της Ν.Δ., του ΠΑΣΟΚ και της κοσμοπολίτικης ακροδεξιάς του Ποταμιού.

Αυτή από τη μια χαρακτηρίζεται από την πεποίθηση ότι είναι δυνατόν να υπάρξει κοινό συμφέρον ανάμεσα στους εκπροσώπους του κεφαλαίου (Ε.Ε., ΕΚΤ, ΔΝΤ) και τους λαούς, οπότε και είναι δυνατόν να βρεθεί φιλολαϊκή λύση απέναντι στην καπιταλιστική κρίση εντός των καπιταλιστικών θεσμών της ευρωζώνης και της Ε.Ε. (εξ ου και η αντίληψη περί «εθνικής γραμμής» και οι αντίστοιχες συνεργασίες), και από την άλλη και κατ' επέκταση -κάτι που αποτελεί πολιτικό έγκλημα- χαρακτηρίζεται από τη θεοποίηση της ευρωζώνης και της Ε.Ε., μια φετιχοποίηση, η οποία αντί να αναβαθμίζει το επίπεδο της λαϊκής συνειδητότητας που στρέφεται όλο και πιο έντονα εναντίον τους, συμβάλλει στην καθήλωσή της εντός των καπιταλιστικών τειχών.

Και όλα αυτά σε συνδυασμό με μια επικίνδυνα τυχοδιωκτική τακτική, η οποία και αντιμετωπίζει κουτοπόνηρα τους συνομιλητές μας σαν κουτόφραγκους, μειωμένων σε σχέση με τις δικές μας πνευματικών ικανοτήτων. Μάλιστα μέσω Βαρουφάκη τούς το δηλώνουμε με περίσσιο θράσος και αφέλεια δημοσίως.

Με αυτά τα δεδομένα, σε όποια λύση κι αν καταλήξουν οι διαπραγματεύσεις ελληνικής κυβέρνησης-τρόικας, αυτή δεν μπορεί παρά να είναι καταστροφική για τον λαό μας και θα πρέπει να ανατραπεί.

Το πρώτο και πιο πιθανό σενάριο είναι η πλήρης υποταγή στις απαιτήσεις της τρόικας, οπότε και θα επιδιωχθεί να παρουσιαστούν σαν μεγάλες κατακτήσεις η μετάθεση λήψης αντιδραστικών μέτρων στο αμέσως επόμενο διάστημα και ορισμένες επουσιώδεις παραχωρήσεις εκ μέρους της τρόικας πολύ πίσω ακόμη και από το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης.

Στην προκειμένη περίπτωση, αν παραπλανηθεί και πάλι ο λαός μας, θα έχουμε να κάνουμε με μια καταστροφική για τον ίδιο γενικευμένη εθελοδοουλία.

Το άλλο σενάριο είναι να μη δεχτεί η κυβέρνηση τις εξωφρενικές, λαοκτόνες απαιτήσεις της τρόικας, δίχως όμως να φθάσει μέχρι την έξοδο από την ευρωζώνη και την Ε.Ε., για την οποία άλλωστε λόγω του φιλοΕΕ δογματισμού της δεν έχει επεξεργαστεί κανένα σχέδιο, και να επιδιώξει να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις με ισχυρότερη λαϊκή εντολή, λες και η μέχρι τώρα στάση των δυναστών μας αποτελεί δείγμα γραφής σεβασμού αυτής της εντολής.

Το τρίτο σενάριο είναι οι ίδιοι οι δυνάστες να κινεζοποιήσουν και τυπικά τη χώρα μας, εντάσσοντάς την σε μια διαφορετική από το ευρώ ζώνη.

Απέναντι σε αυτές τις καταστροφικές, αντιλαϊκές λύσεις, για τις οποίες την κύρια ευθύνη θα φέρει ο ΣΥΡΙΖΑ, θα πρέπει να αντιτάξουμε και να διεκδικήσουμε άμεσα, αγωνιστικά και μετωπικά και όχι του αγίου σοσιαλισμού και αντιμετωπικά, μια πραγματική αριστερή διακυβέρνηση, της οποίας το ελάχιστο πρόγραμμα θα ξεκινά από τη διαγραφή του χρέους, την αποδέσμευση από την ευρωζώνη και την Ε.Ε., την εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας, μια αντιμονοπωλιακή φιλολαϊκή οικονομική πολιτική, την ουσιαστικοποίηση της λαϊκής κυριαρχίας.

Δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Συντακτών efsyn.gr με τον τίτλο: Η πραγματικά αριστερή εναλλακτική